

Sygn. akt I ACz 927/11

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2011 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Arina Perkowska
Sędziowie:	SA Ewa Giezek
	SA Ewelina Jokiel (spr)

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2011 r.

na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa D. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Zdrowia

o zapłatę

na skutek zażalenia adwokata J. K.

na postanowienia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 1 kwietnia 2011 r. sygn. akt IC 6/11

p o s t a n a w i a

oddalić zażalenie.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt I ACz 927/11

UZASADNIENIE

Wyznaczony na wniosek powódki z urzędu jako jej pełnomocnik adwokat J. K. został postanowieniem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 14 stycznia

2011r. zwolniony od obowiązku zastępowania powódki w sprawie wobec złożonego w dniu

29 października 2010r. wniosku, z uwagi na zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej

w ramach prowadzonej przez niego kancelarii adwokackiej. Na miejsce adwokata J. K. wyznaczono jako pełnomocnika z urzędu adwokata M. B..

Adwokat M. B. jak i adwokat J. K. złożyli wniosek o przyznanie im kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2011r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy oddalił wniosek adwokata J. K..

W ocenie Sądu I instancji brak podstaw, aby wynagrodzenie przyznać zarówno odwołanemu pełnomocnikowi jak również temu, który przystąpił do sprawy, gdyż zwrot kosztów z tytułu pomocy prawnej udzielonej z urzędu można przyznać tylko jednemu z wymienionych adwokatów i to temu, który był pełnomocnikiem do chwili merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

W zażaleniu adwokat J. K. domagał się zmiany postanowienia przez zasądzenie na jego rzecz kwoty 4.392 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu, względnie przekazania sprawy w zakresie zasądzenia wynagrodzenia Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

Skarżący podniósł zarzuty naruszenia prawa materialnego, tj.:

1. nie zastosowania art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2002r. Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.);
2. nie zastosowania § 19 pkt 1 i 2 w zw. z § 2 ust 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Uzasadniając swoje stanowisko skarżący powołał się na orzeczenie Sądu Najwyższego z 24 maja 2005 r. sygn. akt I KZP 15/05, w którym wyrażono pogląd, że Skarb Państwa ma obowiązek ponoszenia kosztów nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu, realizowanej z momentem rozpoczęcia wykonywania przez adwokata czynności związanych bezpośrednio z udzieleniem pomocy stronie, dla której został on wyznaczony.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zauważenia wymaga, że zgodnie z § 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) podstawę zasądzenia opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa procesowego, również gdy działa jako pełnomocnik ustanowiony dla strony z urzędu, stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3-5 rozporządzenia.

Regulacje te nie przewidują jednak sytuacji, gdy - jak to się dzieje w rozpoznawanej sprawie - w toku postępowania pierwszoinstancyjnego występuje dwóch pełnomocników, a czynności każdego z nich z osobna nie doprowadziły do zakończenia postępowania bądź jego etapu nie pokrywając się tym samym z którąkolwiek z kategorii czynności, za którą ustawodawca przewidział konkretną stawkę opłaty.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w takim przypadku podzielić trzeba stanowisko Sądu I instancji, że wynagrodzenie za całe postępowanie należy przyznać pełnomocnikowi, który był umocowany w dacie wydania orzeczenia kończącego sprawę. Ewentualny podział zasądzanego wynagrodzenia, stosownie do faktycznie wykonanych czynności, powinien zaś nastąpić bezpośrednio między zainteresowanymi adwokatami, według zasad lub zwyczajów obowiązujących w adwokaturze.

Z tych względów na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. należało postanowić, jak w sentencji.